

На 4-и април сутринта мина предъ фронта на полка Смѣсената турско-българска комисия за опредѣляне Демаркационната линия. Разположението на най-преднитѣ части отъ Полка бѣ посочено отъ командира на 9-а рота, капитанъ Константиновъ.

Следъ опредѣляне Демаркационната линия, Полкътъ се настани на квартири въ с. Чифликъой, като дружинитѣ продължаваха ежедневно, по редъ, да заематъ охранението въ полковия участъкъ. По-късно, до сключването на мира, охранението бѣ отслабено, и се възлагаше поредъ само на две роты.

Съ сключването на примирието, по фронта настъпи пълно спокойствие. Навсѣкжде движението бѣше вече свободно, необезпокоявано: бивацитѣ, квартиритѣ и пѣтищата се оживиха; завърза се даже приятелство между до-вчерашитѣ врагове, изразено въ взаимни посещения между нашитѣ и турскитѣ войници.

Въ с. Чифликъой войниците отъ полка бѣха удобно разположени. Селото имаше около 250 къщи, съ гръцко-турско население (турското население бѣше избѣгало). Удобствата на квартиритѣ, заедно съ добрата почивка, дадоха възможност на войниците редовно да се изпиратъ и почистватъ.

На квартири Полкътъ остана до сключването на мира. Животътъ му презъ това време течеше, както при мирна обстановка — леки строеви занятия и изпълнение на домакинскитѣ работи. Свѣтлитѣ Христови празници — Великденъ — бѣха посрещнати споредъ обичая въ България. Черкуване презъ нощта въ мѣстната черква, раздаване червени яйца и козунаци, приготвени на фронта и изпратени отъ Родината.

На Георгьовденъ — Празникътъ на ордена „За храбрость“ — бѣ отслуженъ молебенъ и произведенъ парадъ.

Както тѣзи голѣми празници, тѣй и всѣки другъ празниченъ день войниците отъ полка прекарваха въ веселие, хора и пѣсни, обаче голѣмата бавност на мирнитѣ преговори и постоянното продължаване на примирието съ по десетъ дни започна да се отразява зле върху духа на войниците. Нетърпението имъ начена да се усилва, а тжгата за домашнитѣ огнища и за частнитѣ имъ работи ставаше всѣки день по-голѣма.

Независимо отъ това, хубавитѣ надежди за скорошния миръ започнаха да се помрачаватъ отъ слухове за ромънски претенции къмъ Силистра и за възможна война съ съюзницитѣ, които твърдо се настаняваха въ Македония. Не бѣше тайна, че нататъкъ се изпращатъ вече и войски, което показваше, че въпроситѣ не ще се разрешатъ по миренъ начинъ. . .

Но, най-после, мирътъ съ Турция се сключи. На 18-и май се съобщи отъ Лондонъ, че Мирниятъ договоръ е подписанъ, и че на балканскитѣ съюзнници се отстъпватъ всички турски територии западно отъ линията Мидия — Еносъ, съ изключение на Албания, която образува отдѣлна, свободна държава.

Следъ преживѣното тегло въ жестоки бойове, студъ и болести, възторгътъ, съ който бѣ посрещнатъ сключениятъ миръ, бѣ извънредно голѣмъ. Сждбата, обаче, готвѣше нови тегла, нови изпитания. На българския